

Arrest

nr. 77 699 van 21 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekers ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 13 september 2010 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 10 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekers zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Tegen deze beslissingen dienden eerste en derde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arresten nrs. 68 999 en 69 001 van 21 oktober 2011 werd het beroep van eerste en derde verzoeker verworpen en werden hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 1 december 2011 werd aan eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend en op 30 november 2011 werd aan derde verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend.

Op 7 december 2011 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op diezelfde dag dienden verzoekers ook nog een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 19 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, “van de onvoldoende motivering en dus de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden”, van het “algemeen principe van goed beleid”, van het “algemeen principe volgens hetwelke de overheid verplicht is kennis te nemen van alle elementen van de zaak” en van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Tot slot voeren verzoekers een klaarblijkelijke beoordelingsfout aan.

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen niet adequaat zijn gemotiveerd doordat de tegenpartij geen rekening hield met de argumenten die werden ingeroepen in het kader van hun asielaanvraag. Verzoekers verwijten de tegenpartij niet tot een specifiek individueel onderzoek van hun asielaanvraag te zijn overgegaan.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821). Hoe dan ook kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar zij pogen voor te houden dat de bestreden beslissingen stereotiep gemotiveerd zijn. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen laat toe te besluiten dat de bestreden beslissingen de specifieke situatie van verzoekers behandelen en ingaan op de concrete elementen die verzoekers bij hun tweede asielaanvraag hebben ingeroepen.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers bij hun huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in

artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zouden vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Waar verzoekers stellen dat er niet tot een specifiek en individueel onderzoek van hun asielaanvraag is overgegaan en hierbij van oordeel zijn dat er een klaarblijkelijke beoordelingsfout werd gemaakt, voeren zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers zich voornamelijk beperken tot een bijzonder algemeen en theoretisch betoog aangaande de inhoud en de draagwijdte van de motiveringsplicht. *In concreto* halen zij aan dat er niet tot een individueel en specifiek onderzoek van hun asielaanvraag is overgegaan en dat ze nieuw elementen hebben aangebracht.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) inhouden en dat deze beslissingen werden genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt uitdrukkelijk verwezen naar het eerste lid van voornoemd artikel, dat luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister of staatssecretaris zelf niet kan

nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekers betogen dat er geen rekening zou zijn gehouden met de argumenten die zij hebben aangebracht, doch zij laten na uiteen te zetten met welke argumenten er geen rekening zou zijn gehouden. Uit hun asielaanvraag van 7 december 2011 blijkt dat verzoekers volgende elementen/documenten hebben aangebracht als zijnde nieuwe elementen: een formulier in verband met de geboorte van de dochter Tuba, een formulier van opname in het ziekenhuis van tweede verzoekster naar aanleiding van haar bevalling, een certificaat van inbeslagname van de vrachtwagen van eerste verzoeker, een foto van eerste verzoeker met zijn neef, een geboortakte van de neef van eerste verzoeker, een huwelijksakte van de ouders van eerste verzoeker. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, is ingegaan op de elementen die verzoekers bij hun asielaanvraag van 7 december 2011 als nieuwe elementen hebben aangebracht, maar dat hij besluit dat zij *“bij (hun) huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren breng(en) met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin (zij) ze had(den) kunnen aanbrengen dat er, wat (hen) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen. Daar waar verzoekers stellen dat de verwerende partij niet tot een individueel onderzoek van hun asielaanvraag is overgegaan, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet aangaande de bevoegdheid van de verwerende partij in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de verwerende partij is *in casu* beperkt tot het beoordelen van de aangebrachte gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, met name te beoordelen of deze aangebrachte gegevens kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens. Aldus is het geenszins de bevoegdheid van de verwerende partij om in het kader van een toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet over te gaan tot een individueel onderzoek van de asielaanvraag.

In zoverre verzoekers het niet eens zijn met deze beoordeling en in hun verzoekschrift lijken aan te geven dat zij wel nieuwe elementen hebben aangebracht, wijst de Raad er op dat het begrip “nieuw gegeven” niet inhoudt dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuw gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Uit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

In casu werd geoordeeld dat verzoekers enerzijds geen nieuwe gegevens hebben aangebracht met betrekking tot feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen en dat zij ook geen ernstige aanwijzingen hebben aangebracht van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete argumenten aan welke kunnen aantonen dat de door hen aangebrachte stukken en elementen beantwoorden aan de bovenstaande vereiste.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de verwerende partij een klaarblijkelijke beoordelingsfout heeft gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat de overige aangevoerde schendingen betreft, laten verzoekers na uiteen te zetten waaruit deze schendingen bestaan, minstens valt hun kritiek samen met hun hiervoor besproken grieven.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU